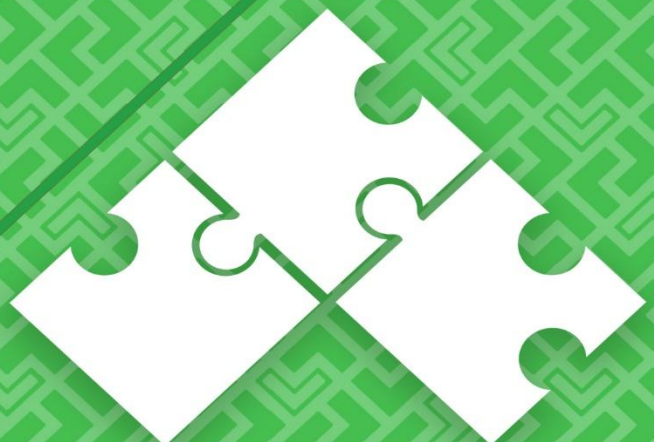

فوتبال، بازی محبوب در سراسر دنیا

DIREC

Digital games Research Center

فوتبال، بازی محبوب در سراسر دنیا
تهیه و تنظیم: ریحانه رفیعزاده‌اخوان
مرکز تحقیقات بازی‌های دیجیتال «دایره»
صفحه‌آرا: محمد قدیم‌آبادی

بنیاد ملی بازی‌های رایانه‌ای، معاونت پژوهش
www.ircg.ir

فهرست

۱	 مقدمه
۱	 فوتبال در سراسر جهان
۲	 تاریخچه فوتبال
۴	 محبوبیت متفاوت فوتبال در میان سایر ورزش‌ها
۵	 جنبه‌های اجتماعی فوتبال
۷	 رشد اجتماعی فوتبال
۸	 جنبه‌های فرهنگی فوتبال
۹	 فوتبال امروز
۹	 منبع

با توجه به برگزاری جام جهانی و توجه گسترده به فوتبال در این روزها، این جستار به سراغ یکی از فراگیرترین بازی‌های تاریخ بشر می‌رود. فوتبال تنها یک ورزش نیست؛ بلکه پدیده‌ای اجتماعی و فرهنگی است که در طول زمان، از میدان‌های بازی شهری و روستایی تا استادیوم‌های بزرگ و حتی جهان بازی‌های دیجیتال گسترش یافته است. امروزه در کنار فوتبال سنتی، بازی‌های ویدئویی فوتبالی نیز به بخشی از فرهنگ بازی و رقابت‌های ورزش الکترونیک تبدیل شده‌اند و میلیون‌ها بازیکن تماشاگر را در سراسر جهان گرد هم می‌آورند. متنی که در ادامه می‌آید، ترجمه‌ای از مدخل «فوتبال» در دانشنامه بازی است. هدف از انتشار آن، نگاهی بازی‌پژوهانه به فوتبال به عنوان یک «بازی» است؛ نگاهی که این پدیده را نه فقط در قالب یک ورزش، بلکه به عنوان تجربه‌ای اجتماعی و فرهنگی بررسی می‌کند و نشان می‌دهد چگونه فوتبال به بخشی از زندگی و فرهنگ معاصر تبدیل شده است.

فوتبال^۱ در سراسر جهان

فوتبال پرطرفدارترین ورزش تیمی در جهان است که بیشترین تعداد بازیکن و تماشاگر را دارد. این بازی در آمریکای شمالی و استرالیا عمدتاً «ساکر» نامیده می‌شود. در بیشتر نقاط^۲ دیگر جهان، به سادگی به آن «فوتبال» می‌گویند که مخفف نام کامل آن، یعنی «فوتبال انجمنی» است. اگرچه نهادینه شدن بازی ساکر به شکلی که امروز شناخته می‌شود تا اواسط قرن نوزدهم رخ نداد، نسخه‌های مختلفی از فوتبال بیش از دو هزار سال است که بازی می‌شوند. این ورزش از اواسط قرن نوزدهم تاکنون، در هر دو سطح آماتور و حرفه‌ای شکوفا شده است. بر اساس آمار فدراسیون بین‌المللی فوتبال (فیفا - نهاد حاکم جهانی با بیش از ۲۰۰ کشور عضو)، در سال ۲۰۰۹ حدود ۲۷۰ میلیون نفر به عنوان بازیکن یا مسئول، فعالانه درگیر فوتبال تیمی بودند. حدس این مورد که چه تعداد افراد دیگر به صورت غیررسمی این بازی را انجام می‌دهند، غیرممکن به نظر می‌رسد. در سال ۲۰۰۶ میلادی، فینال آخرین دوره مسابقات جام جهانی فیفا که اوج بازی حرفه‌ای محسوب می‌شود، بیش از ۷۰۰ میلیون تماشاگر تلویزیونی در سراسر جهان داشت. جذابیت گسترده فوتبال باعث شده است که از آن به عنوان «بازی جهانی» و «بازی زیبا» یاد شود.

^۱ Soccer

^۲ Association Football

مهم‌ترین رویداد در توسعه فوتبال، احتمالاً نشست ۲۶ اکتبر ۱۸۶۳ در لندن بود که تولد «اتحادیه فوتبال» در انگلستان را رقم زد. پیش‌ازاین رویداد، انبوهی از بازی‌های تویی که با ضربات پا انجام می‌شدند و در طول چندین قرن در مکان‌های مختلف بازی می‌شدند، به آرامی به سمت یک سبک بازی قابل تشخیص جهانی همگرا شده بودند. پس از تشکیل اتحادیه فوتبال، نسخه قانون‌گذاری شده ی فوتبال (ساکر) به سرعت در سراسر اروپا، آمریکای شمالی و جنوبی، آفریقا، آسیا و اقیانوسیه گسترش یافت. نتیجه این امر، یک سرگرمی ورزشی واحد و جهانی با قوانین و مقررات مورد تأیید بین‌المللی بود که بازی کردن آن، فرهنگ‌های گوناگون را در سراسر جهان متحد می‌کند. نخستین نمونه‌های بازی گروهی که شامل ضربه زدن با پا به توپ بود، با قطعیت قابل شناسایی نیست. باین‌حال، اکثر کتب درسی بازی چینی «تسو چو»^۳ را که بیش از دو هزار سال پیش وجود داشته، به‌عنوان قدیمی‌ترین سند از بازی‌ای شبیه به فوتبال در نظر می‌گیرند. ژاپنی‌ها (کماري)^۴، یونانیان (اپیسکیروس)^۵، رومی‌ها (هارپاستوم)^۶ و ایتالیایی‌ها (کالچو)^۷ ازجمله فرهنگ‌هایی هستند که پس‌ازآن، بازی‌های تویی سازمان‌یافته‌ای را ارائه کرده‌اند. از حدود قرن دوازدهم میلادی به بعد، اسناد و مدارک مربوط به تحول این بازی در جزایر بریتانیا، جزئیات بیشتری می‌یابند. تا قرن نوزدهم، فوتبال به آرامی از نظر ساختار و سبک، از آن مسابقات خشونت‌آمیز و گاه خونینی که حاکمان مختلف به دلیل دامن زدن به بی‌نظمی و انحراف توده‌های مردم از کارهای مهم‌تر یا میهن‌پرستانه، از آن‌ها بیزار بودند، فاصله گرفت و پیشرفت کرد. درواقع، انجام بازی فوتبال به ابتدایی‌ترین شکل آن، منجر به ممنوعیتش در دوران حکومت ریچارد دوم در قرن چهاردهم شد؛ اما این اقدام و سایر تلاش‌ها برای مهار چنین بازی‌هایی، تأثیر ماندگاری نداشت.

درنهایت، بازی‌های سازمان‌یافته‌ای که شباهت بیشتری به فوتبال مدرن داشتند، به سیستم مدارس راه یافتند، اگرچه ویژگی‌های بازی همچنان نامنظم بود. در سال ۱۸۴۸ در کمبریج انگلستان، گروهی از دانشجویان اولین تلاش جدی را برای تدوین قوانین مشخص جهت پیروی شرکت‌کنندگان انجام دادند. در مقررات اولیه آن‌ها، این ایده گنجانده شده بود که گل‌ها با عبور توپ از میان دو تیرکی که در دو انتهای زمین بازی قرار داشتند، ثبت شوند و یک ریسمان به‌عنوان تیر افقی (تیر دروازه) بین آن‌ها کشیده شود. چهارده سال بعد، در سال ۱۸۶۲، جان چارلزترینگ، معلم مدرسه کمبریج، به دلیل آماده‌سازی مجموعه‌ای از قوانین خاص‌تر که از بسیاری جهات منعکس‌کننده قوانین امروزی است، مورد تحسین قرار گرفت.

۳ tsu chu

۶ harpastum

۴ kemori

۷ calcio

۵ episkyros

ترینگ با دوراندیشی تحسین‌برانگیزی، این نسخه نوپای فوتبال را «ساده‌ترین بازی» نامید. بیانیه او تا حد زیادی استفاده از دست را حذف کرد و «پشت پا زدن یا لگزدن با پاشنه» به بازیکنان حریف را غیرقانونی اعلام کرد. تأسیس اتحادیه فوتبال در یک سال بعد، آغاز واقعی فوتبال به شکلی که اکنون شناخته می‌شود و همچنین آغاز تفکیک کلی فوتبال به چندین بازی مختلفی است که امروزه همچنان انجام می‌شوند. ریشه‌های راگی یونیون (و بعداً راگی^۸ لیگ و فوتبال آمریکایی) را می‌توان به همان اولین نشست اتحادیه فوتبال در اکتبر ۱۸۶۳ ردیابی کرد؛ نتیجه امتناع باشگاه «بلک هیت» از پذیرش ممنوعیت استفاده از دست و آنچه آن‌ها «لگزدن به ساق پا» می‌نامیدند. به‌جز این، تفاوت کلیدی در توسعه ساکر، استفاده از توپ گرد بود؛ تویی که مسیر حرکت آن پس از برخورد به زمین، با قطعیت بیشتری نسبت به توپ بیضی‌شکل قابل پیش‌بینی است.

این رویدادها به سازمان‌دهی رقابت‌های رسمی در انگلستان انجامید (جام اتحادیه فوتبال و لیگ فوتبال). با فراهم شدن این بستر، شرایط برای گسترش فوتبال در سراسر جهان مهیا شد. مهاجران بریتانیایی در اواخر قرن نوزدهم این بازی را به کشورهای مانند ایتالیا، برزیل و آرژانتین بردند، جایی که به‌سرعت به ورزش ملی تبدیل شد. در همان دوره، افسران استعماری و مبلغین مذهبی فوتبال را به آفریقا بردند. تشکیل فیفا در سال ۱۹۰۴ نشان‌دهنده سرعتی بود که با آن فوتبال در سراسر جهان به‌عنوان سرگرمی‌ای جدی در حال گسترش بود. تا آغاز جنگ جهانی دوم، اتحادیه‌های فوتبال آفریقای جنوبی، آرژانتین، شیلی و ایالات‌متحده به همراه چندین کشور اروپایی عضو فیفا شده بودند؛ نهادی که به‌سرعت در حال تبدیل‌شدن به یک سازمان بین‌المللی واقعی برای اداره فوتبال بود. حرفه‌ای شدن فوتبال در دهه ۱۹۲۰ در بریتانیا و سایر نقاط جهان آغاز شد و با پیشرفت قرن بیستم، هرچه بیشتر به چهره رسانه‌ای جهانی این ورزش تبدیل گردید. بااین‌حال، فوتبال آماتور همچنان رونق داشت و در سطح بالایی بازی می‌شد. تا سال ۱۹۷۴، جام آماتور اتحادیه فوتبال در انگلستان برگزار می‌شد و مسابقه نهایی آن در ورزشگاه ومبلی لندن جمعیت عظیمی از تماشاگران را جذب می‌کرد. درنهایت، موفقیت لیگ‌های حرفه‌ای در بریتانیا، اروپا، آمریکای لاتین و دیگر نقاط جهان در طول قرن گذشته و تعداد زیاد تماشاگرانی که این ورزش جذب می‌کند، بر پایه جوامع گسترده بازیکنان آماتور فوتبال در میان مردم عادی بناشده است.

محبوبیت متفاوت فوتبال در میان سایر ورزش‌ها

باین‌حال، توسعه فوتبال در برخی مناطق چندان قانع‌کننده نبوده است. آندری مارکوویتس و استیون هلرمن در کتاب خود «آفساید: فوتبال و استثناگرایی آمریکایی»^۹ سه دلیل را برای دشواری گسترش فوتبال در محیط ورزشی آمریکا مطرح می‌کنند:

- تأثیر رقابت با ورزش‌های بومی،

- تمایل به تلقی آن به عنوان ورزشی غیر آمریکایی و

- ناتوانی مدیران این ورزش در سازمان‌دهی و نظارت مناسب بر توسعه آن.

تقریباً به همین دلایل، فوتبال در استرالیا و نیوزیلند نیز در طول قرن بیستم تا حد زیادی در حاشیه باقی ماند.

در مورد ایالات متحده و کانادا، دو عامل نخست که توسط مارکوویتس و هلرمن مطرح شده‌اند از اهمیت بیشتری برخوردارند. فوتبال در هر دو کشور در نیمه اول قرن بیستم تحت‌الشعاع رشد فوتبال آمریکایی قرار گرفت. در ابتدا، فوتبال عمدتاً در سطح کالج‌ها و در دانشگاه‌هایی مانند هاروارد، ییل و کورنل بازی می‌شد. این ورزش تنها در چند منطقه به بخش مهمی از فرهنگ ورزشی تبدیل شد که مهم‌ترین آن‌ها شهر سنت لوئیس بود و برخلاف بسیاری از نقاط جهان، عمدتاً در میان طبقات متوسط رواج داشت. فوتبال در آمریکای شمالی همچنین به‌طور سنتی با گروه‌های مهاجر از اروپا و آمریکای لاتین پیوند نزدیکی داشته است. باین‌حال، فوتبال آماتور در ایالات متحده و کانادا در میان هر دو جنسیت در حال افزایش محبوبیت است. به‌ویژه در سطح جوانان رشد قابل‌توجهی داشته است، هرچند علاقه مشابهی به نسخه حرفه‌ای آن وجود ندارد. در سراسر جهان، انعطاف‌پذیری فوتبال از نظر تعداد بازیکنان، تجهیزات و مکان‌های بازی، به پیدایش شکل‌های مختلفی از این ورزش انجامیده است. «فوتبال ساحلی» همان‌طور که از نامش پیداست روی شن بازی می‌شود و هر تیم پنج بازیکن دارد. این نوع بازی به‌ویژه در برزیل، جایی که شکل گرفت، بسیار محبوب است. «فوتبال سالی» (که بعدها فوتسال نامیده شد) روی سطوح گوناگون و با قوانین اندکی متفاوت بازی شده است. این ورزش همچنین برای افراد دارای معلولیت نیز سازگار شده است؛ به‌طوری‌که هم ورزشکاران کم‌بینا و هم ورزشکاران مبتلا به فلج مغزی در بازی‌های پارالمپیک تابستانی فوتبال بازی می‌کنند. در سال‌های اخیر حتی جام جهانی ویژه‌ای برای بازیکنان بی‌خانمان و پناهجویان نیز ایجاد شده است.

^۹ Markovits, A. S. & Hellerman, S. L. (2001). Offside: soccer and American exceptionalism. Princeton University Press.

جنبه‌های اجتماعی فوتبال

محبوبیت جهانی فوتبال تا حد زیادی بر یک ویژگی این بازی استوار است: سادگی آن. همین سادگی است که افراد با پیشینه‌های اجتماعی و فرهنگی گوناگون را گرد هم می‌آورد و به آن‌ها امکان می‌دهد در فعالیتی شرکت کنند که به راحتی قابل درک و لذت بردن برای همه است. این سادگی به شکل‌های مختلفی نمود پیدا می‌کند. نخست آنکه برای بازی فوتبال تنها به یک قطعه زمین نسبتاً هموار نیاز است. تصاویر جوانانی که در مناطق محروم با امکانات ابتدایی فوتبال بازی می‌کنند، بسیار رایج است. در بریتانیا، سطح بتنی یک کوچه درون شهری به‌طور موقت به زمین تمرین تبدیل می‌شود. در برزیل، کودکانی که در فقر شدید محله‌های فقیرنشین فاوا زندگی می‌کنند، تکه‌ای زمین خاکی پیدا می‌کنند تا در آن توپ بزنند. در هند، باوجود اینکه یک درخت بزرگ در مرکز دایره وسط زمین قرار دارد، زمین بازی روی تنها قطعه زمین موجود مشخص می‌شود و بازیکنان با خوشحالی خود را با شرایط تطبیق می‌دهند تا بازی ادامه پیدا کند. دروازه‌ها نیز ممکن است به‌صورت ابتدایی ساخته شوند، برای مثال با استفاده از کیف‌های مدرسه یا توده‌ای از لباس‌ها. حتی ممکن است گل زدن به‌طور کامل از بازی حذف شود. بازی می‌تواند صرفاً باهدف حفظ مالکیت توپ انجام شود و درواقع این نوع بازی بیشتر و بیشتر توسط مربیانی استفاده می‌شود که قصد دارند اصول پایه پاس دادن و کنترل توپ را به بازیکنان جوان آموزش دهند. حذف امکان گل زدن که ظاهراً اوج هیجان تجربه فوتبال است، به‌طور شگفت‌آوری تأثیر چندانی بر لذت بردن از بازی در سطح تفریحی ندارد. توپ فوتبال معمولاً از پنل‌های چرمی ضدآب که به هم دوخته شده‌اند ساخته می‌شود. همچنین ممکن است از وینیل یا پلاستیک تولید شود. با گذشت زمان، بازیکنان در مواقعی که توپ مناسب در دسترس نداشتند، از اشیای گوناگونی به‌عنوان جایگزین استفاده کرده‌اند. توپ تنیس، روزنامه‌های لوله‌شده که با نخ بسته شده‌اند و حتی پرتقال نیز مورد استفاده قرار گرفته‌اند. ادسون آرانتهس دو ناسیمنتو^{۱۰}، بازیکن برزیلی که بعدها با نام «پله» و به‌عنوان یکی از بهترین بازیکنان تاریخ فوتبال شناخته شد، در کودکی مهارت‌های خود را با لگد زدن به توپی تمرین می‌کرد که از پارچه‌های کهنه ای که درون یک جوراب قرار داده شده بود ساخته شده بود. سایر تجهیزات بازی ممکن است مطلوب باشند، اما به هیچ وجه ضروری نیستند. برای مثال، کفش مناسب، جوراب و ساق‌بند محافظ معمولاً برای مسابقات رسمی لازم هستند، اما فوتبال به راحتی می‌تواند حتی با پای برهنه نیز بازی شود. تعداد بازیکنان مورد نیاز برای یک مسابقه رسمی ۱۱ نفر در هر تیم است، اما در بازی‌های غیررسمی می‌توان با تعداد کمتر یا بیشتر نیز بازی کرد.

۱۰ Edson Arantes do Nascimento

رشد اجتماعی فوتبال

فوتبال برای بازیکنان جوان، فرصتهایی را هم برای توسعه فردی و هم برای رشد اجتماعی فراهم می‌کند که می‌تواند در سطوح جسمی و روانی رخ دهد. از آنجاکه فوتبال در درجه اول یک ورزش تیمی است، بازیکن تازه‌کار می‌تواند روش‌های جدیدی برای ادغام شدن در یک محیط گروهی بیاموزد. درحالی‌که فوتبال آماتور سازمان‌یافته برای خردسال‌ترین بازیکنان، معمولاً بر پایه مفاهیم لذت بردن از یادگیری مهارت‌های اولیه مانند شوت‌زنی، ضربه سر و پاس دادن استوار است، با رشد کودکان، می‌توان ارزش‌هایی مانند نظم و کار تیمی را به آن‌ها معرفی کرد.

در سطح فردی، با افزایش تجربه، بازیکنان فوتبال قادر می‌شوند بازی را بخوانند و قبل از وقوع اتفاقات، برای پیامدهای احتمالی آماده شوند؛ بنابراین، فوتبال بازی‌ای است که به توسعه مهارت‌های مفید تصمیم‌گیری کمک می‌کند. علاوه بر این، یک بازیکن فوتبال مصمم احتمالاً در حداقل سه توانمندی بهبود می‌یابد: سرعت، استقامت و مهارت. تمرین هر یک از این موارد به‌صورت فردی، با توپ یا بدون آن، امکان‌پذیر است. تقویت تمامی این جنبه‌های گوناگون بازی تا جایی که به سلامت عمومی، تندرستی و رشد فردی مربوط می‌شود، مزایای آشکاری دارد. در شرایط تیمی، افراد می‌توانند یاد بگیرند که بازی موقعیتی را درک کنند، با سایر اعضای تیم خود هماهنگ شوند و مفاهیم بازی جوانمردانه و رفتار با احترام متقابل نسبت به هم‌تیمی‌ها و داوران را فراگیرند. اگرچه فوتبال یک ورزش برخوردی است که شامل تکل زدن و درگیری برای تصاحب توپ می‌شود، اما به طور کلی در مقایسه با سایر انواع فوتبال، خشونت کمتری دارد. آسیب‌دیدگی‌ها رخ می‌دهند که بارزترین آن‌ها آسیب‌های مینیسک یا رباط ناشی از پیچ‌خوردگی زانو یا مچ پا است. نقش داوران نیز در بازی فوتبال گنجانده شده است. حتی در سطح آماتور، بازی‌های رقابتی رسمی فوتبال نیازمند حضور یک داور و دو کمک‌داور است. این جنبه از بازی، مجموعه‌ای کاملاً متفاوت از چالش‌های جسمی و روانی را در بر دارد.

جنبه‌های فرهنگی فوتبال

می‌توان حداقل به دو روش متفاوت و درعین حال مرتبط، از «فرهنگ فوتبال» صحبت کرد. از یک سو، شرکت کنندگان و طرفداران این بازی از طریق یک فرهنگ درونی متشکل از دانش و آداب و رسوم مشترک با یکدیگر ارتباط برقرار می‌کنند. برای مثال، مشارکت در فوتبال، افراد را از سراسر جهان در مجموعه‌ای از تجربیات وحدت‌بخش گرد هم می‌آورد؛ تجربه‌هایی همچون لذت گل زدن یا مهار توپ، یا اندوه باخت تیم محبوبشان در یک مسابقه حساس. از سوی دیگر، بازی کردن و تماشای فوتبال به طور مرتب با جنبه‌های فرهنگ وسیع‌تر یک جامعه، منطقه یا کل یک ملت تلاقی پیدا می‌کند، همان‌طور که تصویر رایج جمع شدن گروه‌های بزرگی از مردم دور یک تلویزیون برای تماشای مسابقات جام جهانی شاهد این مدعا است. فوتبال بازی‌ای است که در سراسر جهان دقیقاً به یک شکل و با قوانین و اصول یکسان بازی می‌شود؛ اگرچه سبک‌های بازی متفاوت است، اما این یک زبان بین‌المللی است که توسط همه کسانی که درگیر آن هستند، فهمیده می‌شود. شیوه‌ای که بازیکنان و مربیان در مناطق مختلف جهان به این بازی نگاه می‌کنند، باعث ایجاد توصیفاتی از سبک‌های خاص بازی شده است: استقامت و بازی فیزیکی بریتانیایی‌ها، بازی عمل‌گرایانه اروپایی‌ها، بازی ماهرانه برزیلی‌ها و بازی ورزش‌کارانه و بی‌دغدغه آفریقایی‌ها. بانفوذ جهانی شدن بر فوتبال در قرن بیست و یکم، این توصیف‌کننده‌های جمعی بسیار کمتر از گذشته کاربرد دارند.

تأثیر فرهنگی این ورزش به‌ویژه در مناطق با وضعیت اجتماعی-اقتصادی پایین بسیار زیاد بوده است؛ در حومه‌های کارگر نشین شهرهای بزرگ اروپا و در فقیرترین کشورهای آفریقا، آسیا و آمریکای لاتین. بار دیگر باید تأکید کرد که سادگی این بازی برای این شرایط بسیار تعیین‌کننده است. برای کودکانی که در محیط‌های محروم زندگی می‌کنند، ممکن است دسترسی به آموزش رسمی یا سرگرمی‌هایی مانند تماشای تلویزیون یا استفاده از رایانه دشوار باشد؛ سرگرمی‌هایی که بسیاری دیگر آن‌ها را بدیهی می‌دانند. باین‌حال، اگر وسیله‌ای برای شوت زدن و یک فضای نسبتاً باز در دسترس باشد، تقریباً هر کسی می‌تواند فوتبال بازی کند. فوتبال در طول حدود ۱۵۰ سال حیات رسمی‌اش، در معنای فرهنگی وسیع‌تر، هم به‌عنوان نیروی وحدت‌بخش و هم تفرقه‌انگیز دیده شده است. برای مثال، فوتبال برای جوامع مهاجر در کشورهایی مانند ایالات متحده و استرالیا اهمیت ویژه‌ای داشته است؛ بنابراین، برخی به این ورزش به‌عنوان نشانه‌ای از شکاف بین جوامع بومی و قومی و به عنوان سندی بر عدم پذیرش فرهنگ محلی توسط مهاجران نگاه کرده‌اند. در مقابل، دیگران استدلال می‌کنند که مهاجران اغلب توسط پیش‌داوری‌های دولت و جمعیت عمومی جامعه به حاشیه رانده شده‌اند و جشن‌های قومی مرتبط با فوتبال، موضوعی مثبت است.

فوتبال امروز

به نظر می‌رسد ورزش فوتبال همچنان به رشد خود ادامه خواهد داد و جایگاه خود را به‌عنوان محبوب‌ترین ورزش تیمی در جهان حفظ خواهد کرد. لذتی جهانی از ضربه زدن به یک توپ گرد، غلبه بر چالش استفاده نکردن از دست‌ها، برابری شرایط بازی برای همه شرکت‌کنندگان، همراه با غیرقابل‌پیش‌بینی بودن ذاتی تعداد بی‌نهایتی از حرکات و نتایج ممکن، ناشی می‌شود. برای توسعه بیشتر بازی در سطح آماتور، فیفا قصد دارد بر جنبه‌هایی از این ورزش تمرکز کند، از جمله: فوتبال در کشورهای در حال توسعه، فوتبال زنان، بازی جوانمردانه و نسخه‌های جدیدی مانند فوتسال و فوتبال ساحلی. رشد مداوم این ورزش در مناطق کمتر شناخته‌شده‌ای مانند چین، هند، استرالیا و ایالات متحده احتمالاً منجر به مشارکت جهانی حتی گسترده‌تری در سطح آماتور خواهد شد.

منبع

Biron, D. (2009). Soccer (Amateur) Worldwide. In encyclopedia of PLAY in, Today's Society, SAGE.

سوالات، پیشنهادات و انتقادهای خود را با ما در میان بگذارید

ایمیل: INFO@DIREC.IR

[@Game_Research](https://www.instagram.com/Game_Research)

WWW.DIREC.IRCG.IR

تماس: ۰۲۱-۸۸۳۱۰۳۷۰

نشانی: تهران، خیابان مفتح شمالی، کوچه گلزار، پلاک ۳۲

طبقه اول، کدپستی: ۱۵۷۵۷۴۵۳۱۱